

Jinak se věc má ohledně návrhu čís. 2. Tu nejde, jak se mylně domnívají žalovaní i rekursní soud, v podstatě zase jen o pohledávku peněžitou, nýbrž jde o nárok jiný, zcela samostatný, o nárok toho obsahu, by navrhovatelova pohledávka byla uspokojena z nemovitostí a za tím účelem byla zachována podstata a hodnota nemovitostí, na nichž pohledávka je knihovně zajištěna, a to tím, že žalovaným bude překaženo, by nezhodnotili nemovitost a tím neoslabili, pokud se týče nezmařili jistotu navrhovatelovy pohledávky. Není pochybné, že navrhovatel sleduje svým návrhem, by z nemovitosti nebylo odstraněno cenné příslušenství nemovitosti, to jest stroje, na které se podle § 457 obč. zák. vztahuje právo zástavní pro pohledávku váznoucí na nemovitosti. Nejde tu tedy o pohledávku peněžitou, nýbrž o nárok jiný ve smyslu § 381 ex. ř. K povolení prozatímního opatření k zajištění takového nároku není třeba osvědčiti nebezpečí rázu naznačeného v druhém odstavci § 379 ex. ř. a také prostředky zajišťovací nejsou v § 382 ex. ř. uvedeny výčetně, nýbrž příkladmo. Rekursní soud, vycházející z nesprávného právního názoru, že i tu jde jen o zajištění pohledávky peněžité, se nezabýval druhým nárokem navrhovatele v pravé jeho podstatě a nezkoumal, zda jsou tu podmínky pro povolení žádaného prozatímního opatření ve smyslu § 381 a násl. ex. ř. Bylo proto v tomto směru napadené usnesení zrušiti a vrátiti věc rekursnímu soudu, by v rozsahu zrušení o rekursu znova rozhodl.

Čís. 13058.

Za platnosti zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. přísluší všem exekučním poplatkům, vzniklým při vymáhání daní, i poplatkům vzniklým berní exekucí a exekucí mobilární, uspokojení v přednostním pořadí spolu s příslušnou daňovou pohledávkou. Jest to ovšem listinami prokázati.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1933, R I 1059/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost nepřikázal soud své stolice bernímu úřadu exekuční poplatky v přednostním pořadí při nedoplatcích daně pozemkové a domovní. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o exekuční poplatky, účtované berním úřadem k rozvrhu nejvyššího podání za prodané nemovitosti. Nižší soudy je nepřikázaly v požadovaném přednostním pořadí při nedoplatcích daně pozemkové a domovní, při nichž poplatky byly účtovány, a to z důvodu, že se v § 216 poslední odstavec ex. ř. přiznává pořadí jistiny jen exekučním

útratám soudně určeným, účtované poplatky však že soudně určeny nebyly, a rekursní soud připojil další důvod, že jde o náklady movitostní exekuce, ty však k exekučním nákladům požívajícím pořadí jistiny podle § 216 poslední odstavec ex. ř. nepatří. S těmito důvody nelze souhlasiti. V § 265 zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n., tedy v zákonu novějším než je exekuční řád, se stanoví, že přednostní zástavní právo dvou, po případě tříletých nedoplatků daně pozemkové, domovní a výdělkové nemovitost zatěžující přísluší také přírážkám a příslušenství. Co jest rozuměti příslušenstvím stanoví § 259 uvedeného zákona a jsou to mimo jiné též náklady exekuční. Podle § 404 citovaného zákona rozumí se náklady exekučními náklady berní exekuce a jest je (§ 404 poslední odstavec) vymáhati zároveň s vykonatelnou daňovou pohledávkou. Podle těchto zákonných ustanovení nelze tedy exekučním poplatkům, vzniklým při vymáhání daní, odpírati uspokojení v přednostním pořadí spolu s příslušnou daňovou pohledávkou a důvody nižších soudů pro nepřikázání exekučních poplatků neobstojí. Dovolávati se ustanovení § 216 poslední odstavec ex. ř. vzhledem k novějšímu ustanovení § 265 uvedeného zákona čís. 76/27 nelze. Přesto však nebyly poplatky přiřčeny nižšími soudy právem. Nejde-li o nároky zřejmé z veřejné knihy, ze zájemních a jiných exekučních spisů, nestačí podle § 210 ex. ř. nároky k rozvrhu nejvyššího podání jen přihlásiti, nýbrž jest je i listinami prokázati, jinak se k nim nepřihlíží. Berní úřad exekuční poplatky, o něž jde, jen přihlásil, avšak ani co do existence ani co do výše jejich nedoložil. Z výpisu z pozemkové knihy, ze zájemních a jiných exekučních spisů oprávněnost a výše oněch poplatků zřejma není. Z toho důvodu nebylo lze poplatky přikázati a dovolacímu rekursu vyhověti.

Čís. 13059.

Vymáhající věřitel, jenž zabavil věci ve stánku, najatém dlužníkem, jednal v mezích svých práv a nemůže býti činěn zodpovědným za škodu vzešlou třetí osobě tím, že zabavil její věci, leč že by tato osoba prokázala, že vymáhající věřitel provedl zabavení v úmyslu, by ji poškodil. Vymáhající věřitel nebyl povinen zrušiti exekuci dříve, než se bezpečně přesvědčil o pravdivosti tvrzení třetí osoby, že byly zabaveny její věci.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1933, Rv I 527/32.)

Žalovaný zabavil k vydobytí pohledávky za Marií G-ovou na trhu v Ch. zboží, jež bylo prodáváno ve stánku, najatém dlužnicí. Žalobkyně, dcera dlužnice, domáhala se žalobou, o niž tu jde, na žalované náhrady škody, tvrdíc, že zboží, jež bylo zabaveno, prodávala ona (žalobkyně); nikoliv dlužnice, a že tím, že jí zabavením bylo znemožněno